

δημιουργία

ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ» • ΤΕΥΧΟΣ 17 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ 2017

Αφιέρωμα στους Τρεις Ιεράρχες

Η Παιδεία γιορτάζει

Οι Τρεις Ιεράρχες με τη ζωή και το έργο τους δίδαξαν την αγάπη για τον άνθρωπο, την αρετή ως μέγιστο αγαθό και την ανάγκη για μόρφωση σαν απαραίτητη προϋπόθεση των προηγούμενων. Τα ίδια νοήματα μπορούμε να βρούμε στη σύγχρονη εποχή, σε σύγχρονους πνευματικούς ανθρώπους και στην τέχνη. Χαρακτηριστι-

μέσω του έργου και της ζωής τους.

«Τα βουνά περνάω και τις θάλασσες περνάω, κάποιον αγαπάω...»

Δυο ευχές κρατάω και δυο τάματα κρατώ, περπατώ και πάω...

Κάποιος είπε πως η αγάπη σ' ένα αστέρι κατοικεί, αύριο βράδυ θα 'μαι εκεί...

Κάποιος είπε πως ο έρωτας για

φικτό. Ανέφικτο, γιατί πολλές φορές ο άνθρωπος εγκαταλείπει την προσπάθεια για μια δικαιολογία. Άλλοι το λένε υποχρεώσεις, άλλοι το λένε ηλικία, άλλοι μοίρα, άλλοι καθήκον, άλλοι αδυναμία κι άλλοι αντοχή... Οι Τρεις Ιεράρχες αφήφισαν αυτές τις δικαιολογίες και έκαναν το όνειρό τους πραγματικότητα μέσω της προ-

κό παράδειγμα αποτελεί το ποίημα "Προσκυνητής", που γράφτηκε και μελοποιήθηκε από τον Αλκίνοο Ιωαννίδη. Ο τίτλος παρουσιάζει τον άνθρωπο ως προσκυνητή απέναντι στο ανθρώπινο και το φυσικό βασίλειο. Το τραγούδι συνδέει το πνευματικό με το ανθρώπινο και μέσα από στίχους με βαθύ νόημα μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε την ουσία της ζωής. Οι Τρεις Ιεράρχες επιχείρησαν το ίδιο

μία στιγμή κρατά, αύριο βράδυ θα 'ναι αργά.»

Τι πιο ανθρώπινο και αληθινό από το να συνδέουμε την προσευχή με την αγάπη και τον έρωτα... Μέσω της προσευχής εκφράζουμε αυτά τα υπέροχα συναισθήματα και μέσω αυτών των συναισθημάτων εκφράζεται η προσευχή του ανθρώπου για το θείο, το ιδανικό, το ονειρικό και κάποιες φορές το ουτοπικό και το ανέ-

σευχής και της αναζήτησης του θείου μέσω του ανθρώπινου. Έτσι έκαναν το ανέφικτο εφικτό.

«Στα πουλιά μιλάω και στα δέντρα τραγουδώ, κάποιον αγαπάω...»

Κι όταν τραγουδάω, προσευχές παραμιλώ, περπατώ και πάω...

Κάποιος είπε πως ο δρόμος είναι η φλέβα της φωτιάς, ψυχή μου πάντα να κυλάς».

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να

ζήσει δίχως πνευματική αναζήτηση· προσευχή μπορεί να θεωρηθεί και ένα "σε παρακαλώ". Καθένας έχει ένα μοναδικό τρόπο να προσεύχεται...Μ' ένα τραγούδι, γράφοντας ένα ποίημα, μιλώντας στα δέντρα και τα πουλιά, ενωμένος με τη φύση, μιλώντας στο Θεό, ξέροντας ότι περπατώντας θα βρει το δρόμο του...Το δρόμο που οδηγεί στα βάθη της ψυχής του... Τη φωτιά που καίει στην ψυχή κάθε ανθρώπου. Την έμφυτη επιθυμία για παιδεία. Παιδεία μέσω της εσωτερικής αναζήτησης, μέσω της ανθρωπιάς

και της ανιδιοτελούς αγάπης. Οι Τρεις Ιεράρχες λοιπόν, μας δίδαξαν ότι η μόρφωση μπορεί να συμβαδίσει με την παιδεία. Μπορεί να λειτουργήσει υπέρ του κοινού καλού κι όχι υπέρ του ατομικού συμφέροντος.

«Κάποιος είπε πως ταξίδι είναι μόνο η προσευχή, καρδιά μου να 'σαι ζωντανή».

Αυτή είναι λοιπόν η αλήθεια..Το τέλος, η αρχή... Το "θέλω" και το "πρέπει" του ανθρώπου... Το ταξίδι για το όνειρο, αυτό που κάνει τον άνθρωπο να νιώθει δυνατός, ανεξάρτη-

τος, ευτυχισμένος. Η προσευχή στον Θεό. Με όποιον τρόπο, για οποιονδήποτε λόγο, κάθε στιγμή. Όχι για να προβληθεί η αδύναμη φύση του ανθρώπου που υποτάσσεται απέναντι στο Θεό, αλλά για να εξωτερικευτεί η εσωτερική του δύναμη και θέληση να δείξει ποιος πραγματικά είναι και τι πραγματικά ζητά... Ας προσπαθήσουμε να το ανακαλύψουμε... Οι Τρεις Ιεράρχες το έκαναν..

Κατερίνα Πρόκου,
Α'2 Λυκείου

**«Κάποιος είπε πως ταξίδι
είναι μόνο η προσευχή,
καρδιά μου να 'σαι ζωντανή».**

«Ό,τι σε πάει στον Θεό» Σκέψεις πάνω σε έναν στίχο

«Είμαστε κύματα που πέφτουνε και σπάνε...είμαστε φύλλα που ο καιρός τα κιτρινίζει...», λέει ο Παντελής Θαλασσινός στο μουσικό έργο του. Και πράγματι η ανθρώπινη ύπαρξη είναι μετέωρη και απρόβλεπτη σαν τα κύματα της θάλασσας που την μια μέρα είναι ήρεμα, μα την άλλη προκαλούν την πιο δυνατή φουρτούνα. Και αυτό το όν που λέγε-

ται άνθρωπος έχει την τάση από την φύση του να ψάχνει και να βρίσκει.

Η εύρεση της αλήθειας αποτελεί σκοπό της ζωής του μα τις περισσότερες φορές αδυνατεί όχι απλά να βρει την αλήθεια αλλά έστω να πλησιάσει και να περάσει ξυστά από δίπλα της.

Ό,τι σε πάει στον Θεό λοιπόν, μετά χάνεται. Το κάθε μονοπάτι που ανοίγει μετά από λίγο εξαφανίζεται

από ανθρώπου μάτι μα δεν επέρχεται σκοτάδι! Ο άνθρωπος με το φως της ψυχής του και με την εσωτερική του δύναμη κάνει την ύπαρξη του να λάμψει και ξεκινά πάλι να πάει στον Θεό!

Κατερίνα Προβόλου,
Α'2 Λυκείου

«Μονοπάτι Ελευθερίας»

Αν προσπαθούσε κανείς να φανταστεί την Ελευθερία μέσα στο μυαλό του, σχεδόν με σιγουριά θα αποκρινόταν ότι αυτή δεν είναι ένας τόπος, αλλά είναι μια ιδέα, μία κατάσταση. Επισκεφτήκαμε το Ίδρυμα Κράτησης των Νέων στον Αυλιώνα και εκεί η αρχική αυτή εντύπωση περί ελευθερίας επιβεβαιώθηκε. Ερχόμενοι σε επαφή με τα παιδιά και συζητώντας μαζί τους, ρωτώντας τα αλλά και απαντώντας στις δικές τους απορίες κατανοήσαμε ότι ο χώρος αυτός ίσως μπορούσε να περιορίσει παροδικά την ελευθερία κίνησης τους, καμία όμως επίδραση δεν είχε στην ελευθερία σκέψης και έκφρασής τους.

Η συνάντησή μας πραγματοποιήθηκε σε μία τάξη του σχολείου τους. Καθώς διαβήκαμε την αρχική είσοδο, περάσαμε από τον έλεχο και από

πολλές πόρτες με σιδερένια κάγκελα. Παρατηρώντας δεξιά και αριστερά σίγουρα όλοι αισθανθήκαμε ότι ο χώρος απέννεε μία σκληρότητα, μία ψυχρότητα..

Ωστόσο, η πτέρυγα του σχολείου ήταν πολύ διαφορετική από το υπόλοιπο μέρος. Ήφαντικά οι ασπρόμαυροι τοίχοι είχαν γεμίσει με χρώματα και τα πρόσωπα των παιδιών είχαν γίνει πιο χαρούμενα, πιο φωτεινά. Ο δάσκαλός τους, διευθυντής του σχολείου και οδηγός μας καθ'όλην την περιήγηση στο Ίδρυμα μπορούσε να επιβάλει την τάξη κάθε στιγμή. Τα παιδιά τον σέβονταν, τον εκτιμούσαν. Είχε κερδίσει τον σεβασμό όλων και αυτό ήταν ολοφάνερο. Είναι εξάλλου απόλυτα φυσικό να δείχνουν τον σεβασμό και την εκτίμηση τους σε έναν άνθρωπο που ο στόχος του δεν είναι να κατακρίνει τα λάθη τους αλλά να

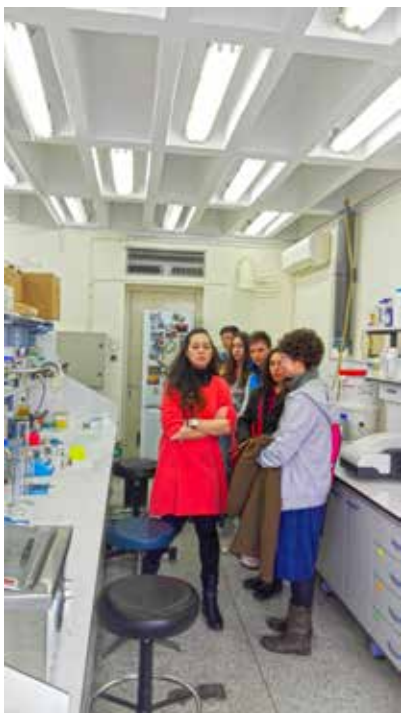
σταθεί συνοδοιπόρος στον αγώνα τους. Άλλωστε, όλοι μας αποδεχόμαστε μία παρατήρηση που γίνεται με ενδιαφέρον και όλοι μας επιζητούμε τη συμβουλή που προέρχεται από επιθυμία για βοήθεια.

Το τελικό συμπέρασμα που προέκυψε από αυτήν την επίσκεψη, η οποία έχει χαραχθεί βαθιά στη σκέψη όλων μας είναι ότι πολλές φορές η πιξίδα μας μπορεί να μη λειτουργήσει σωστά, καθώς βρισκόμαστε στο σταυροδρόμι της ζωής και έτσι να βαδίσουμε σε λανθασμένα μονοπάτια. Μπορεί να είναι δύσκολη η δυνατότητα επιστροφής αλλά κανένας δρόμος δεν καταλήγει σε αδιέξοδο και πάντα υπάρχει δυνατότητα αλλαγής πορείας!

Ναντιάνα Τζιώτη,
Γ'2 Λυκείου

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΕΙΕ)

Στις 8 Φεβρουαρίου 2017, οι μαθητές της Ομάδας Προσανατολισμού Θετικών Σπουδών της Γ' Λυκείου πραγματοποίησαν επίσκεψη στο Ινστιτούτο Βιολογίας, Φαρμακευτικής Χημείας και Βιοτεχνολογίας του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών. Αρχικά, οι μαθητές ενημερώθηκαν από τον κ. Γ. Σωτηρούδη (Ειδικός Τεχνικός Επιστήμονας, MSc) σχετικά με τους ερευνητικούς τομείς του Ιδρύματος, οι οποίοι είναι οι εξής:

- Ινστιτούτο Ιστορικών Ερευνών
- Ινστιτούτο Βιολογίας, Φαρμακευτικής Χημείας και Βιοτεχνολογίας
- Ινστιτούτο Θεωρητικής και Φυσικής Χημείας
- Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης

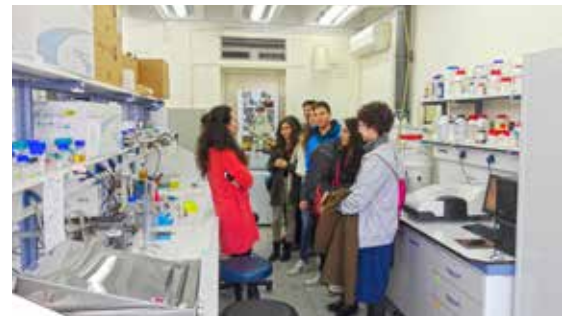
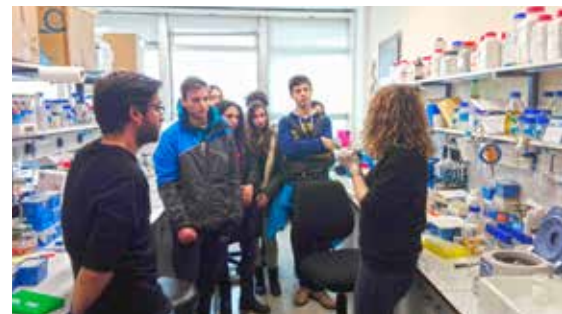
Επιπλέον, οι μαθητές ενημερώθηκαν όσον αφορά στη διαδικασία και μεθοδολογία της έρευνας σε γενικό επίπεδο αλλά και ειδικότερα στην προσφορά της σε κάθε τομέα του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών. Ανα-

λυτικότερα, πληροφορήθηκαν για την προσφορά του Ινστιτούτου Βιολογίας, Φαρμακευτικής Χημείας και Βιοτεχνολογίας στο σχεδιασμό και τη σύνθεση νέων βιοδραστικών ενώσεων σχετικών με την καταπολέμηση του καρκίνου και την αντιμετώπιση νευρικών εκφυλιστικών παθήσεων, όπως η νόσος του Alzheimer, καθώς και στη σύνθεση χημικών ουσιών σχετικών με τα τρόφιμα. Ορισμένοι από τους επιμέρους στόχους του Ινστιτούτου Βιολογίας, Φαρμακευτικής Χημείας και Βιοτεχνολογίας είναι ο σχεδιασμός εν δυνάμει φαρμάκων, διαγνωστικών και χημειοπροστατευτικών ενώσεων.

Το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών απασχολεί επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων, όπως χημικούς, φυσικούς, χημικούς μηχανικούς, γεωπόνους, βιολόγους, φαρμακοποιούς, πληροφορικούς, ιστορικούς, μηχανολόγους μηχανικούς και άλλους. Η ποικιλία αυτή στις επιστημονικές ειδικότητες αναδεικνύει το διεπιστημονικό χαρακτήρα του Ιδρύματος. Επιπροσθέτως, το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών δίνει τη δυνατότητα σε μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς φοιτητές να απασχοληθούν συνεισφέροντας στο ερευνητικό έργο του.

Ο κ. Σωτηρούδης έκλεισε την ομιλία του συμβουλεύοντας τους μαθητές να μη διακατέχονται από άγχος εν όψει των Πανελλαδικών εξετάσεων και της συμπλήρωσης του μηχανογραφικού δελτίου τους, καθώς η δυνατότητα διασύνδεσης των επιστημονικών πεδίων και η δική τους προσπάθεια και εργατικότητα θα τους οδηγήσουν τελικά στην επίτευξη των επαγγελματικών στόχων τους. Μετά τη συζήτηση στο αμφιθέατρο σχετικά με τους επαγγελματικούς ορίζοντες των μαθητών, ακολούθησε ξενάγηση στους χώρους των εργαστηρίων του Ινστιτούτου Βιολογίας, Φαρμακευτικής Χημείας και Βιοτεχνολογίας. Εκεί, οι

μαθητές ήρθαν σε επαφή με τη λειτουργία εργαστηριακών οργάνων και συσκευών με εύληπτο και κατανοητό τρόπο από άρτια καταρτισμένους επιστήμονες του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών. Λίγο πριν την αποχώρηση από τους χώρους του Ιδρύματος, ο κ. Σωτηρούδης ενημέρωσε τους μαθητές

για την άριστα εξοπλισμένη και οργανωμένη βιβλιοθήκη του Ιδρύματος, στην οποία μπορούν να έχουν πλήρη πρόσβαση. Η επίσκεψη στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών διήρκεσε συνολικά 2,5 ώρες.

κ. Ξιαρχογιαννοπούλου Πολυτίμη,
Χημικός

Επίσκεψη Β΄ Λυκείου στον Άρειο Πάγο

Την Παρασκευή 3 Μαρτίου 2017, στα πλαίσια του μαθήματος «Πολιτική παιδεία» επισκεφθήκαμε το Ανώτατο Ειδικό δικαστήριο της χώρας, τον Άρειο Πάγο. Για τους περισσότερους από εμάς ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία. Αφού μας καλωσόρισαν, μας οδήγησαν στην αίθουσα του δικαστηρίου, όπου παρακολουθήσαμε ποικίλες δικαστικές υποθέσεις με νομικούς όρους, οι οποίοι μας εντυπωσίασαν και μας κέντρισαν το ενδιαφέρον. Έπειτα μας υποδέχτηκε στο γραφείο της η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, η Κα Ξένη Δημητρίου.

Η ίδια μας εξήγησε τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά του επαγγέλματός της και στη συνέχεια ρώτησε να μάθει περισσότερα για τα παιδιά της τάξης μας. Αργότερα στη συζήτησή μας συμμετείχαν και οι τρεις αστυνομικοί της ασφάλειάς της, απαντώντας σε ερωτήσεις μας σχετικές, για το επάγγελμά τους και τις δυσκολίες του.

Θα μπορούσα να καταθέσω πως η επίσκεψή μας αυτή ήταν αρκετά εποικοδομητική, αφού είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε έμπειρους ανθρώπους σε υψηλές θέσεις και να ανταλλάξουμε σκέψεις μαζί τους.

Μίνα Κουρή,
Β΄1 Λυκείου

Γιορτή 25ης Μαρτίου

400 χρόνια σκλαβιάς ήταν πολλή. Αφού πρώτα ο Ρήγας Βελεστινλής έσπειρε τον σπόρο της Επανάστασης, είχε φτάσει, πλέον, ο καιρός να πάρουν οι ραγιάδες τα σπαθιά και τα τουφέκια στα χέρια τους, για να πολεμήσουν εναντίον των τυράννων της πατρίδας. Οι Έλληνες αποφάσισαν να ορίσουν ως «συμβολική» ημερομηνία έναρξης του Αγώνα την 25η του Μάρτη. Με αυτόν τον τρόπο, η εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου θα συμβόλιζε, παράλληλα, τον Ευαγγελισμό και την Ανάσταση του Γένους. Σπουδαίοι ήρωες αναδείχθηκαν από τις πολεμικές επιχειρήσεις, οι οποίοι πολέμησαν έως τέλους «ηρωικώς μαχόμενοι υπέρ Πίστεως και Πατρίδος...». Αψηφώντας τα πολυάριθμα τούρκικα ασκήρια και θυσιάζοντας ακόμη και την ζωή τους έδειξαν σε ολόκληρο τον κόσμο πώς να πεθαίνει κανείς για τη λευτεριά του.

Οι μαθητές της Γ΄ γυμνασίου του σχολείου μας τίμησαν την εορτή της 25ης Μαρτίου, με την όμορφη εκδήλωση που μας παρουσίασαν. Με τρία θεατρικά δρώμενα, τα παιδιά μας μετέφεραν τόσο στην προεπαναστατική, όσο και στην επαναστατική περίοδο με τρία γεγονότα-σταθμούς της Σύγχρονης Ιστορίας. Αρχικά, τα κορίτσια υποδύθηκαν τις ηρωικές Σουλιώτισσες, οι οποίες προτίμησαν το θάνατο και όχι τη σκλαβιά, με τον γνωστό σε όλους μας «Χορό του Ζαλόγγου». Στη συνέχεια, ταξιδέψαμε στην Οδησό της Ρωσίας, όπου και παρακολουθήσαμε τον Όρκο δύο μελών της Φιλικής Εταιρείας σε κλίμα κατάνυξης και ιερότητας. Τελευταίος σταθμός υπήρξε το πολιορρημένο Μεσολόγγι, όπου ό,τι δεν μπόρεσαν τόσο

καιρό οι Τουρκοαιγύπτιοι, το κατάφεραν η πείνα και οι αρρώστιες. Στο σπίτι του δημογέροντα Καψάλη, οι πρόκριτοι του Μεσολογγίου πήραν την απόφαση για την ηρωική Έξοδο. Κι όλα αυτά τα είδαμε μέσα από έναν προσομοιωτή, στην αίθουσα ενός μουσείου, με τη χρήση εικονικής

πραγματικότητας!!! Φυσικά, από την εκδήλωση δε θα μπορούσε να λείπει η Χορωδία, η οποία ηλαιοίωσε την παράσταση με όμορφα τραγούδια για την εποχή του '21.

Θοδωρής Γυφτάκης,
Γ΄1 Γυμνασίου

Χριστός Ανέστη!

«Πιστεύουμε στην Ανάσταση, γιατί ο Ιησούς αναστήθηκε, πάτησε θάνατο τον θάνατο. Προσδοκούμε την Ανάσταση. Ξέρουμε ότι ο θάνατος του Χριστού εκμηδένισε τη δύναμη του θανάτου. Ο θάνατος δεν αποτελεί πια το απελπισμένο τέλος του ανθρώπου και την καταστροφή του σύμπαντος... Όταν βαπτιζόμαστε στο όνομα της Αγίας Τριάδας, βαπτιζόμαστε στο θάνατο του Χριστού και από εκείνη τη στιγμή συμμετέχουμε στη ζωή Του που βγήκε από τον τάφο. Κοινωνούμε το σώμα και το αίμα Του, που είναι η τροφή της αθανασίας, της αιωνιότητας. Έχουμε έτσι μέσα μας τη βεβαιότητα της συμμετοχής στην αιώνια ζωή».

*Απόσπασμα από το βιβλίο
«Μικρό Οδοιπορικό της
Μεγάλης Εβδομάδας»,
Αλεξάνδρου Σμέμαν*

*Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός,
οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταθόνια·
έορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις,
τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔστερέωται.*

«Ατενίζοντας την αληθινή ζωή»

Το λεωφορείο είχε αργήσει περίπου είκοσι λεπτά. Στη στάση του Συντάγματος περιμένουν περίπου 15 άτομα. Στέκομαι σε μια γωνιά κοντά στο παγκάκι της στάσης και τους περιεργάζομαι όσο πιο προσεκτικά μπορώ. Έχουν όλοι στριμωχτεί στο μπλε, ξεθωριασμένο, σκουριασμένο και στραβωμένο παγκάκι. Είναι άτομα όλων των ηλικιών κι όλοι κρατούν τσάντες, σακούλλες ή φακέλους στα χέρια. Οι ηλικιωμένοι βαστούν με όση δύναμη τους έχει απομείνει πλαστικές σακούλλες του σούπερ μάρκετ. Θαρρείς πως από το βάρος τα ζαρωμένα και βασανισμένα χέρια τους θα ανοίξουν και τα πράγματα θα ξεχυθούν με φόρα μέσα από τις τσάντες. Θαρρείς πως οι άψυχες κονσέρβες και τα κουτιά με το γάλα ασφυκτούν μέσα στο πλαστικό κλουβί τους. Μα εκείνοι τα κρατούν σφιχτά και περιμένουν υπομονετικά το λεωφορείο. Καρτερούν να έρθει ώστε να φθάσουν στο δικό τους τσιμεντένιο κλουβί στην άκρη της πόλης και να τακτοποιήσουν τα θηράματα στα ντουλάπια. Σηκώνω τα μάτια μου και κοιτώ τα πρόσωπά τους. Δεν διαφέρει και πολύ από το υπόλοιπο σώμα τους. Είναι γερασμένο, κουρασμένο, τσαλακωμένο από το χρόνο και τα γερά χτυπήματα της

ζωής. Τα χείλη τους μόλις που έχουν κρατήσει αυτό το ροζ χρώμα. Μα και αυτό έχει ξεθωριάσει. Δεν κοιτούν ο ένας τον άλλον, δεν μιλούν. Μα εγώ τους κοιτώ προσεκτικά καρφώνοντας το βλέμμα μου ξανά και ξανά πάνω τους. Τα μάτια τους είναι σβησμένα και κενά. Αν κοιτάξεις βαθιά μέσα τους, δεν υπάρχει τίποτα, μοναχά κενό, γκρίζο, μαύρο. Αυτά τα μάτια κάποτε έλαμπαν, ήταν γεμάτα ζωή, ήταν γεμάτα χρώμα, γεμάτα θέληση, γεμάτα έρωτα και αγάπη. Τώρα μια μαύρη τρύπα έχουν μοναχά για να βλέπουν. Καθώς συνεχίζω να τους περιεργάζομαι σκέπτομαι πως κάποια μέρα θα είμαι και εγώ έτσι. Στο μυαλό μου έρχεται η εικόνα μιας μεγάλης κυρίας με γκρίζα μαλλιά, κατάκοπης και γερασμένης. Η κυρία φοράει μαύρη μπλούζα, μαύρο παντελόνι, μαύρα παπούτσια. «Μα αυτή δεν είμαι εγώ!», σκέφτηκα. Εγώ δεν φοράω μαύρα, δεν είμαι γερασμένη ούτε έχω κενά μάτια. Δεν αισθάνομαι διόλου κουρασμένη, αντίθετα έχω ενέργεια να τρέξω όλη την Αθήνα χωρίς σταματημό. Οι προηγούμενες σκέψεις μου όμως με δυσαρέστησαν και τράβηξα το βλέμμα μου μακριά από τους ηλικιωμένους. Τώρα το έστρεψα σε ένα νέο ζευγάρι. Πρέπει να είναι είκοσι χρονών, άντε εικοσιπέ-

ντε. Το αγόρι είναι σχετικά ψηλό και αδύνατο. Φορά τα ρούχα εκείνα που η μόδα έχει επιβάλλει στους νέους να φορούν. Ενδύματα με λαμπερά, ανοιχτά φωσφοριζέ χρώματα και με λιγοστό ύφασμα. Ρούχα κουρελιασμένα σαν να πάλησε ώρες ατέλειωτες με τα κύματα και παπούτσια λευκά, αθλητικά με διακριτικά σχέδια. Το κορίτσι από την άλλη φοράγε ενδύματα σκούρου χρώματος χωρίς παρδαλιά και περίεργα σχέδια. Δεν ήταν τόσο αδύνατη, μα τα σκούρα ρούχα της της έφτιαχναν μια σιλουέτα άρρωστη, σχεδόν ανορεξική. Αν και ήταν κοντούλια, τα ψηλά παπούτσια της της έδιναν την ευκαιρία να φτάνει το αγόρι. «Τόσο διαφορετικοί», είπα από μέσα μου. Παρά την εξωτερική διαφορά τους όμως ο ένας κρατούσε το χέρι του άλλου σφιχτά. Ήταν αναμφίβολα ζευγάρι και μάλιστα πολύ ερωτευμένο. «Σίγουρα αυτή η σχέση είναι φρέσκια» ψέλλισα παρατηρώντας τα πρόσωπά τους αυτή τη φορά. Είχαν στραφεί ο ένας προς τη μεριά του άλλου και κοιταζόντουσαν μέσα στα μάτια. Τα μάτια τους ήταν αφύσικα λαμπερά. Σαν να φωσφορίζαν μου φάνηκε! Πετούσαν σπίθες και φεγγοβολούσαν από έρωτα. Δεν μιλούσαν μα δεν χρειαζόταν. Όλα τα έλεγαν τα μάτια τους. Κοίταξα ακόμα

πιο βαθιά μέσα τους. Αντί για το κενό είδα όλων των λογίων τα ωραία τοπία. Είδα την καταγάλανη θάλασσα και τη χρυσή άμμο, είδα τα καταπράσινα βουνά και τα πολύχρωμα ολόανθιστα λουλουδία. «Μήπως παρανόησα;» Κούνησα το κεφάλι μου για να συνέλθω μα μόλις ξανακοίταξα είδα ακόμα πιο πολλά να ξεπετάγονται από μέσα. Δεν ήταν τοπία μα ήταν συναισθήματα. Για την ακρίβεια τα πιο δυνατά συναισθήματα του κόσμου έσκασαν σαν βόμβα μπροστά μου!

Η χαρά, η ελπίδα, ο έρωτας, η αγάπη, το αίσθημα της απόλυτης ελευθερίας. Από την άλλη η θυμός, το μίσος, η κούραση, το αδιέξοδο. Τρόμαξα και πήρα τα μάτια μου από πάνω τους. Κοίταξα γύρω μου. Κανένας δεν φάνηκε να πρόσεξε την έκρηξη. Κανείς δεν φάνηκε να το είδε. Ήταν και άλλοι νέοι γύρω μου, μα κανείς δεν κατάλαβε την έκρηξη. «Γιατί όμως;» αναρωτήθηκα. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κατάλαβα όμως ότι πολύ σκεπτόμουν και αναρωτιόμουν εκείνη τη μέρα. Οι συνειρμοί με είχαν απορροφήσει σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν μπορούσα να δω μπροστά μου. Δεν παρατήρησα το λόγο για τον οποίο η έκρηξη δεν είχε γίνει αισθητή. Όλοι στα χέρια τους κρατούσαν αυτό το άσπρο και μαύρο ηλεκτρονικό κουτί. Όλωνών τα μάτια ήταν προσκολλημένα πάνω του.

Στην οθόνη εμφανίζονταν όλες οι εξελίξεις της ζωής τους. Τα καλά νέα, τα δυσάρεστα, τα αστεία, όλα ήταν εκεί. Οι στιγμές με τους αγαπημένους τους, οι προτιμήσεις τους, το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον, όλα ήταν εκεί. Οι στιγμές με τους αγαπημένους τους, οι προτιμήσεις τους, το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον, όλα εκεί! Κάθε φορά που αυτό το κουτί χτυπούσε, ολωνών η προσοχή στρεφόταν προς την κρύα, μαύρη οθόνη. «Επιτέλους

έστειλε!» «Τι θέλεις πάλι, ρε μαμά;», «πού είσαι εσύ, χαθήκαμε». Σε κάθε φεγγαρόβλημα της οθόνης άκουγα τις ίδιες φράσεις. Τότε πείστηκα πως αυτά τα κουτιά είναι μαγικά. Είναι μαγικά και παντοδύναμα και μας υπνωτίζουν. Όταν δεν τα έχουμε πέφτουμε σε μαρασμό και λεπτό δεν κάνουμε από κοντά τους. Όταν πάλι τὰ 'χουμε δεν τα αφήνουμε ούτε λεπτό και τα κοιτάμε συνέχεια μήπως και φεγγαβολήσουν. Είναι σαν να σαγηνεύονται τα μάτια μας από αυτά τα ψυχρά

πλαστικά κουτιά. Όλοι μας αγαπάμε αυτή τη μαύρη οθόνη τόσο πολύ που τρέφουμε αδελφική αγάπη γι' αυτή. Τη λατρεύουμε με όλο μας το "είναι" για κάποιο λόγο που ούτε εμείς ουσιαστικά ξέρουμε. Μήπως γιατί μέσα εκεί βρίσκεται όλη μας η ζωή; Μήπως γιατί εκεί μέσα είναι καλά κρυμμένα τα μυστικά μας;

Τα μάτια των ανθρώπων είναι γεμάτα χρώματα, είναι γεμάτα ιστορίες, εμπειρίες, συναισθήματα. Είναι γεμάτα

χαρές, λύπες, απογοητεύσεις, δράματα. Τα μάτια των ανθρώπων είναι το ζενίθ και το ναδίρ της ζωής τους. Μα σχεδόν κανείς δεν τα προσέχει. Είτε κενά, είτε γεμάτα, είτε πολύχρωμα, είτε μαύρα, τα μάτια είναι μάτια και είναι ο καθρέπτης της ψυχής του κάθε μικρού ή μεγάλου ανθρώπου πάνω σε αυτόν τον κόσμο. Τα άσχημα και ακριβά αυτά κουτιά τα οποία στοιχειώνουν τη ζωή μας όμως θα είναι εκεί για πάντα. Θα μας περιμένουν χωρίς να κουνηθούν από τη θέση τους με υπο-

μονή. Θα περιμένουν χωρίς να αλλιάξουν τίποτε πάνω τους. Οι άνθρωποι όμως δεν θα είναι για πάντα εκεί, δεν θα περιμένουν καρτερικά επ' άπειρον και το μόνο σίγουρο είναι πως θα αλλιάξουν. Τα άψητα λευκά βελουδένια χέρια τους θα τσαλακωθούν και θα μαυρίσουν. Τα σώματά τους και τα ρούχα τους θα κουραστούν και θα φθαρούν. Τα μάτια τους θα χάσουν το χρώμα τους και από πολύχρωμα και γεμάτα θα γίνουν μαύρα και κενά. Μα οι άνθρωποι κάνουν τον κύκλο της ζωής τους πριν σβήσουν τελείως τα μάτια τους και οι εμπειρίες τους, τα μυστικά τους οι χαρές, οι λύπες και τα δράματα θα έχουν όλα χαραχθεί βαθιά και ανεξίτηλα στην ψυχή τους. Γι' αυτό και εμένα τελικά, τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν με πειράζει που θα γεράσω και θα μεγαλώσω.

Τα μάτια μου θα χάσουν το λαμπρό τους χρώμα. Μα μέχρι τότε η ζωή θα με έχει προικίσει με εμπειρίες, είτε καλές είτε άσχημες οι οποίες θα με ακολουθούν για πάντα. Μα κυρίως με μαθήματα τα οποία δεν θα λησμονηθούν ποτέ, αφού δεν θα υπάρχει επιλογή «διαγραφής» και «οριστικό άδειασμα του κάδου».

Κατερίνα Πριόβολου,
Α' 2 Λυκείου

Η τεχνική του ψηφιδωτού

Το ψηφιδωτό έργο αποτελείται από μικρά ποικιλόμορφα, έγχρωμα κομμάτια σκληρού υλικού, τις ψηφίδες, που τοποθετούνται και κολλούνται η μια δίπλα στην άλλη, δημιουργώντας παραστάσεις και διακοσμητικές συνθέσεις. Οι ψηφίδες

ει στον ελλαδικό χώρο τον 5ο π.Χ. αιώνα με τα δάπεδα από βότσαλα (βοτσαλωτά). Αργότερα χρησιμοποιήθηκαν ψηφίδες που σχημάτιζαν παραστάσεις ή γεωμετρικές συνθέσεις. Στους ελληνιστικούς χρόνους και με τις κατακτήσεις του Μεγάλου

έργων. Για μεγάλη χρονική περίοδο το ψηφιδωτό χρησιμοποιήθηκε για τη διακόσμηση εσωτερικών και εξωτερικών χώρων. Στη βυζαντινή περίοδο δόθηκε ακόμα περισσότερη ώθηση στο ψηφιδωτό. Με τις πολύχρωμες γυάλινες και επίχρυσες

Ελ Σαφέϊ Ροδιανή, Β΄2 γυμνασίου

Τριανταφυλλίδου Καλλιόπη, Β΄2 γυμνασίου

μπορεί να προέρχονται από φυσικά υλικά (βότσαλα, μάρμαρο, κοράλλι, ημιπολύτιμους λίθους, κοχύλια) ή κατασκευασμένα (κεραμίδι, γυαλί). Οι ψηφίδες στερεώνονται επάνω σε επιφάνεια με συγκολλητική ουσία (κονίαμα: είδος λάσπης, τσιμέντο, κερύ, γύψος, κόλλα).

Τα ψηφιδωτά και η ιστορία τους

Η τέχνη του ψηφιδωτού ξεκινά-

Αλεξάνδρου, η τέχνη του ψηφιδωτού εξαπλώθηκε στον υπόλοιπο κόσμο. Οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν τον πλούσιο διάκοσμο της ελληνιστικής εποχής και χρησιμοποίησαν το ψηφιδωτό στα δημόσια κτίρια, τα λουτρά και τις πολυτελείς κατοικίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα ψηφιδωτά της Πομπηίας που είναι αντίγραφα ελληνικών ζωγραφικών

ψηφίδες σχημάτιζαν θρησκευτικές και διακοσμητικές παραστάσεις, που κάλυπταν σε μεγάλο μέρος τις εσωτερικές επιφάνειες των εκκλησιών, προσδίδοντάς τους λάμψη και μεγαλείο. Οι καλλιτέχνες του 20ού αιώνα, εμπνεόμενοι από την παράδοση του τόπου τους ή τα μεγάλα έργα του παρελθόντος, δημιούργησαν με το ψηφιδωτό πρωτότυπα έργα.

Επιμέλεια έργων:

κ. Γκαβαϊσέ Βασιλική,
Καθηγήτρια Εικαστικών

Χαλαμπάκη Χρυσούλα, Β΄2 γυμνασίου

Χέι Έκτωρ, Β΄2 γυμνασίου

Αλεξίου Άννα, Β΄1 γυμνασίου

Δελατόλα Βιργίνια, Β΄1 γυμνασίου

Εκδρομή της Α΄ & Β΄ Λυκείου στους Δελφούς και το Γαλαξίδι

Ημερήσια εκδρομή στον αρχαιολογικό χώρο των Δελφών. Ταξίδι στο παρελθόν και την ιστορία...Βουνοκορφές, κοιλάδες, φως, δέντρα, μοναδικό φυσικό τοπίο...Ο ναός του Απόλλωνα δεσπόζει στον χώρο, ο «Ηνίοχος» περιμένει στον χώρο του Μουσείου τους επισκέπτες.

Στη συνέχεια επίσκεψη στο όμορφο και ήσυχο Γαλαξίδι. Στιγμές ξεκούρασης, χαράς, συντροφικότητας.

Φωτογραφικό υλικό:
Μαργαρίτα Κασιμάτη,
Α΄ 1 Λυκείου

Εκδρομή Α΄ & Β΄ Γυμνασίου

Η Α΄ και Β΄ Γυμνασίου επισκέφθηκαν το αθλητικό κέντρο "Ανιμα" στην Ανάβυσσο. Στη συνέχεια τα παιδιά φωτογραφήθηκαν με φόντο τον αρχαίο ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο και τέλος πήγαν για προσκύνημα στον Ιερό Ναό του Αγίου Νεκταρίου στην Καμάριζα, στο Λαύριο.

Χαρά, παιχνίδια, φαντασία

Ναός Ποσειδώνα, Σούνιο

Άγ. Νεκτάριος, Καμάριζα - Λαύριο

Τριήμερο της Γ' Γυμνασίου στην Καλαμάτα

Η εκδρομή για την οποία ανυπομονούσε όλη η Γ' γυμνασίου πραγματοποιήθηκε! Το ραντεβού μας ήταν στις 15:00 έξω από την είσοδο του σχολείου μας και είχαμε ως προορισμό την πανέμορφη Καλαμάτα.

μα και οι καθηγητές που μας συνόδευαν, όπως η κ. Μάρη, η κ. Φύτρου και ο κ. Κουφογεώργος φάνηκαν να απολάμβαναν αυτό το υπέροχο ταξίδι. Όταν φτάσαμε περίπου στο μέσο του ταξιδιού, κάναμε μια μικρή στάση

Η διάθεση όλων ήταν ανεβασμένη, καθώς επίσης και ολονών τα πρόσωπα έλαμπαν από χαρά. Κανείς δεν πίστευε πως ήρθε -επιτέλους- η ώρα της πολυπόθητης τριήμερης εκδρομής, αφού από την αρχή κιόλας αυτής της σχολικής χρονιάς όλοι μας μετρούσαμε αντίστροφα τις μέρες γι' αυτήν.

Το ταξίδι προς την Καλαμάτα ήταν φανταστικό, τα γέλια, ο ενθουσιασμός και οι φωνές δεν έλειπαν. Ακό-

για ξεκούραση και ύστερα συνεχίσαμε για τον προορισμό μας. Καθώς φτάσαμε στο κέντρο της Καλαμάτας, πήγαμε αρχικά να προσκυνήσουμε στον Ιερό ναό της Υπαπαντής. Η πόλη, όπως είναι γνωστό, πανηγυρίζει κάθε χρόνο στις 2 Φεβρουαρίου. Αμέσως μετά, κατευθυνθήκαμε στο ξενοδοχείο, το οποίο ήταν καταπληκτικό τόσο εξωτερικά, όσο και εσωτερικά. Αφού τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας στα δωμάτια, φάγαμε το βραδινό στο ξενοδοχείο

και κάναμε μια βραδινή βόλτα στο λιμάνι της Καλαμάτας.

Την επόμενη μέρα, μετά το πρωινό, θέλοντας να γνωρίσουμε κι άλλα μέρη της Καλαμάτας, μπήκαμε στο πούλμαν και είχαμε ως πρώτο προορισμό την όμορφη Κορώνη. Εκεί, κάνοντας μια βόλτα σε αυτή την κωμόπολη, είχαμε την ευκαιρία να δούμε και το Βενετσιάνικο κάστρο που δεσπόζει πάνω από την πόλη. Ο δεύτερος σταθμός μας ήταν η γραφική Μεθώνη. Σ' αυτήν επισκεφτήκαμε το επιβλητικό κάστρο της και βγάλαμε πολλές φωτογραφίες! Τέλος, ο τρίτος προορισμός της ημέρας ήταν η Πύλος. Αφού περιηγηθήκαμε στην κωμόπολη, γευματίσαμε σε μια ταβέρνα κοντά στο λιμάνι. Όταν επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο, ετοιμαστήκαμε και βγήκαμε έξω για την νυχτερινή μας βόλτα.

Την τρίτη και τελευταία- δυστυχώς - μέρα ετοιμάσαμε το πρωί τις βαλίτσες και αφού φάγαμε το πρωινό μας, μπήκαμε στο πούλμαν και κατευθυνθήκαμε προς την Αθήνα. Ενώ όμως πηγαίναμε προς την Αθήνα κάναμε και κάποιες μικρές, ενδιαμέσες στάσεις σε διάφορες περιοχές. Η πρώτη μας στάση ήταν στην Αρχαία Μεσσήνη,

στην οποία μια ευδιάθετη ξενάγος, μας έδειξε κάποια από τα αξιοθέατά της, όπως ήταν το αρχαίο θέατρο, η αρχαία αγορά, το βουλευτήριο, όπως την έλεγαν τότε τη βουλή και πολλή ακόμα. Αμέσως μετά, πήγαμε στη Μονή Βολκάνου στην οποία και προσκυνήσαμε την θαυματουργή εικόνα της. Τέλος, καθώς η Αθήνα ήταν πλέον κοντά μας, κάναμε την τελευταία μας στάση στο Λουτράκι. Εκεί, περιπληνηθήκαμε για κάμποση ώρα

στην παραλία έως ότου οι καθηγητές μας ενημέρωσαν πως έφτασε η ώρα της επιστροφής.

Η εκδρομή αυτή θα μας μείνει αξέχαστη, καθώς άφησε σε όλους μας πολύ γλυκές αναμνήσεις και στιγμές πραγματικά πολύ έντονες που σίγουρα θα μας μείνουν για πάντα χαραγμένες στην μνήμη μας. Φορτωμένοι τώρα πια με νέες εμπειρίες και πλουσιότεροι σε καινούριες γνώσεις, προχωράμε με αισιοδοξία και ελπίζουμε πως σύντομα θα προκύψουν κι άλλες τέτοιες εκδρομές....!!!

Μαρία Ζυγολάνη,
Γ'1 γυμνασίου

«Έλα στην ομάδα μας...»

Το σχολείο μας φέτος έλαβε μέρος στους αθλητικούς αγώνες που πραγματοποιήθηκαν με την συμμετοχή όλων των Λυκείων της Αττικής. Την καταπληκτική εμπειρία που αποκόμισα ως παίκτρια στην ομάδα πετοσφαίρισης του σχολείου μας θα ήθελα να την μοιραστώ μαζί σας.

Το ταξίδι της ομάδας μας ξεκίνησε με 8 παίκτριες. Η κάθε μία από εμάς αγωνιζόταν ήδη σε ομάδα όμως για πρώτη φορά βρεθήκαμε όλες μαζί σαν συμπαίκτριες. Είχαμε αποφασίσει εξ αρχής ότι θέλαμε να αγωνιστούμε για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Ο καθηγητής της Φυσικής Αγωγής του σχολείου μας, κ. Δημήτρης Νικολάκης, με την κατανόηση των υπολοίπων καθηγητών, μας προπονούσε πριν και κατά την διάρκεια των αγώνων ενισχύοντας το ηθικό μας και διορθώνοντας κάποιες από τις αδυναμίες και τα λάθη μας. Οι προπονήσεις μας παρά την βραχεία διάρκειά τους ήταν πολύ διασκεδαστικές, διότι ξεφεύγαμε από την πίεση των μαθημάτων και κάναμε κάτι που ευχαριστούσε το σώμα και την ψυχή μας.

Το ομαδικό πνεύμα μας διακατείχε και αυτό φάνηκε με την νίκη που σημειώσαμε στον πρώτο μας αγώνα. Διατηρούσαμε την διαφορά και την ψυχραιμία μας στο μεγαλύτερο μέρος του αγώνα. Όλες οι παίκτριες ήμασταν συγκεντρωμένες στον στόχο που δεν ήταν άλλος από την νίκη. Η πρώτη νίκη λοιπόν μας έδωσε μεγάλη ικανοποίηση και δύναμη για τη συνέχεια. Ο αγώνας που επακολούθησε είχε το αντίθετο αποτέλεσμα από τον πρώτο. Εμείς σαν ομάδα όμως δεν το αντιμετωπίσαμε ως μία ήττα, αφού παλέψαμε για την νίκη ενάντια σε ισχυρότερους αντιπάλους. Δεν προσφέραμε ποτέ την νίκη παραδίδοντας τα όπλα και με το ηθικό μας ακμαίο, πάντα με την υποστήριξη του προπονητή μας, πολλές φορές πιέσαμε και φέραμε τους αντιπάλους σε δύσκολη θέση. Αυτό το ταξίδι μπορεί να τελειώσει όμως οι εμπειρίες που αποκομίσαμε μας αποζημίωσαν.

Ο αθλητισμός και δη ο ομαδικός, εκτός από το σώμα, διαπλάθει την προσωπικότητα του ατόμου και το εξοικειώνει με τις ιδέες της συνεργατικότητας, της άμιμης και του ομαδικού πνεύματος. Καθένας από εμάς αξίζει να βιώσει την εμπειρία της συμμετοχής σε ένα ομαδικό άθλημα και να νιώσει την διαφορά της προσωπικής από την ομαδική νίκη.

Εγώ, και όλες οι συμπαίκτριες μου ελπίζουμε ότι αυτή η ευχάριστη δραστηριότητα θα επαναληφθεί στο μέλλον και εμείς θα είμαστε εκεί να παλέψουμε με το ίδιο πάθος!

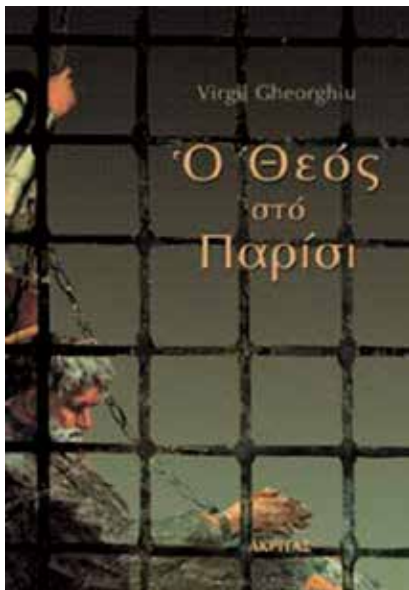
Μελίνα Σιούτη,
Α'2 Λυκείου

Κριτική λογοτεχνικού έργου

«Ο Θεός στο Παρίσι» του VIRGIL GEORGIU εκδόσεις Ακρίτας

Το βιβλίο «ο Θεός στο Παρίσι» είναι ένα ενδιαφέρον μυθιστόρημα που αναφέρεται στις πολιτικές ίντριγκες, τις αυθαιρεσίες και τις σατανικές πλεκτάνες των διεφθαρμένων ανθρώπων στα ολοκληρωτικά καθεστώτα. Το μήνυμα του συγγραφέα είναι πως ο άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να σταματά να αντιστέκεται σε κάθε είδους ολοκληρωτισμό, έχει χρέος να επιδιώκει την ελευθερία του και δεν πρέπει να χάνει την ελπίδα και την πίστη του.

Νεκταρία Νόνα,
Α΄1 Λυκείου

Στο βιβλίο βασικό πρόσωπο είναι ο Επίσκοπος της ορθόδοξης Εκκλησίας της Ρουμανίας, Θεόδοτος. Καθοδηγεί τους πιστούς στον Χριστό ως γνήσιος ποιμένας τους. Τους βοηθά με κάθε τρόπο, τους στηρίζει στις δυσκολίες τους, είτε είναι οικονομικές, είτε πνευματικές, είτε ψυχολογικές. Με την παρουσία του δίνει

ελπίδες στους πιστούς και τους τρέφει με πνευματική τροφή. Πρόκειται για ενάρετο άνθρωπο, συμπνευτικό, ευαίσθητο, αγνό και ανιδιοτελή.

Ειρήνη Ελ Σαφεί,
Α΄1 Λυκείου

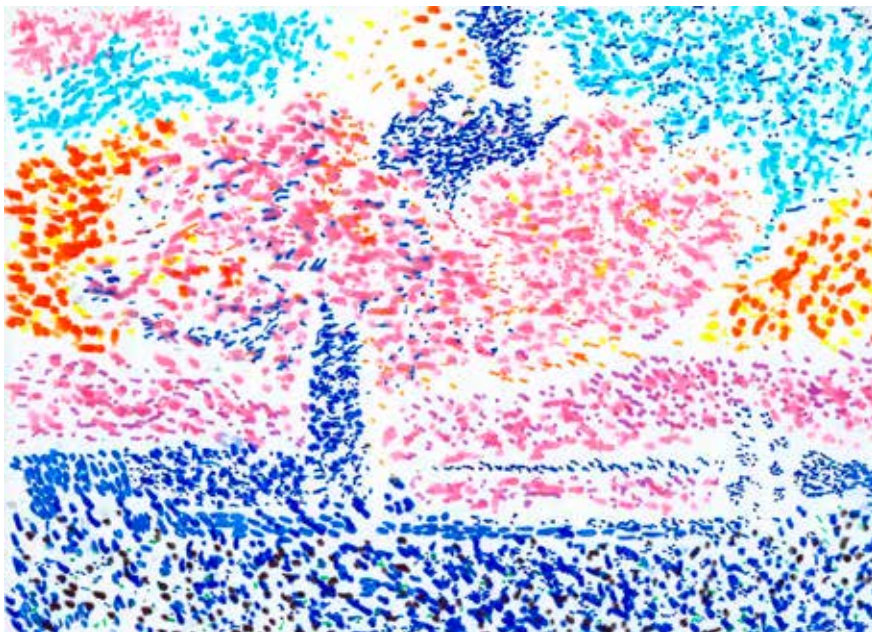
Αναμφίβολα, θα πρότεινα σε φίλους μου να διαβάσουν το συγκεκριμένο βιβλίο, γιατί πραγματικά θα τους συναρπάσει και θα περάσουν εποικοδομητικά τον ελεύθερο χρόνο τους. Θα μπουν σε μια διαδικασία σκέψης και προβληματισμού σχετικά με την αθωότητα κάποιων ανθρώπων αλλιά και την κακία και την καχυποψία άλλων. Τέλος, το βιβλίο αποτελεί την αφετηρία για τον αναγνώστη να αναζητήσει στοιχεία για τα πολιτεύματα και τη λειτουργία τους και γενικά να διευρύνει τους πνευματικούς του ορίζοντες.

Λευτέρης Βερούχης,
Α΄1 Λυκείου

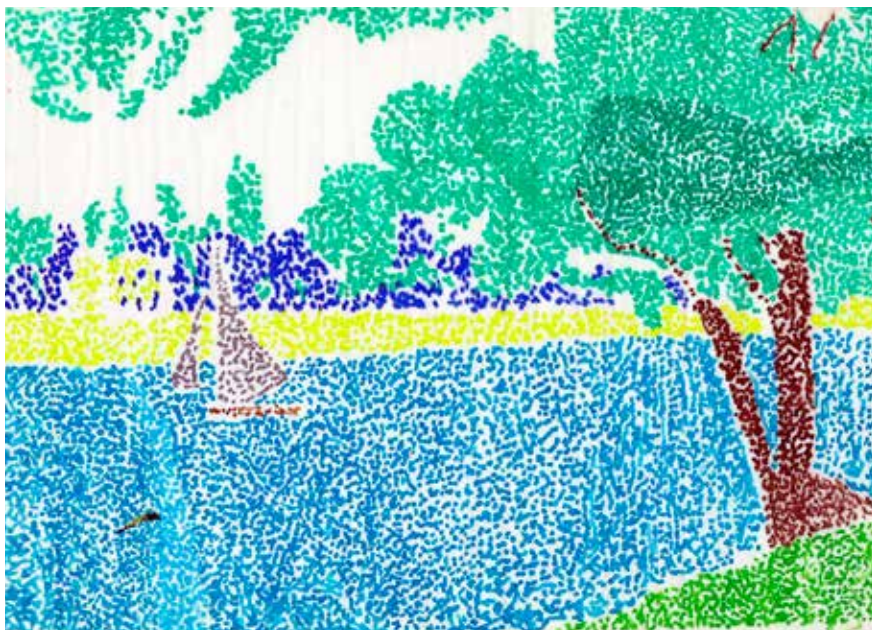

Ταινία: «Το Σινικό τείχος»

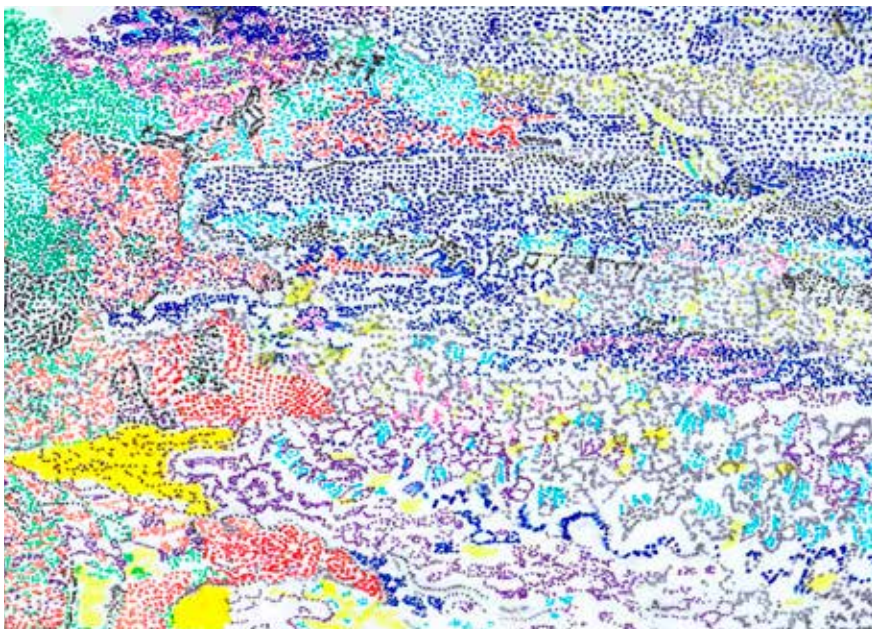
**Μπουγουλιά
Λυδία,**
Α΄2 Γυμνασίου

**Φραγκούλης
Δημήτρης,**
Α΄2 Γυμνασίου

**Χρυσοχού
Μαρία,**
Α΄2 Γυμνασίου

Διο δυτικοί αιχμήλωτοι στην προσπάθειά τους να βρουν το πολυπόθητο μπαρούτι βρίσκονται στην μέση μιας άνισης μάχης ανάμεσα στον αυτοκρατορικό στρατό της δοξασμένης Κίνας και στα αποκρουστικά πλάσματα Τάο Τάι που μοναδικός σκοπός τους είναι να διαπεράσουν το Σινικό Τείχος και να κατακτήσουν την αχανή χώρα με κάθε κόστος. Οι δυο απεσταλμένοι θα βρουν τελικά το μπαρούτι η θα πεθάνουν, θα αφανιστούν μαζί με όλη την Κίνα;

Σκηνοθεσία:
Τζανγκ Γι Μόου
Είδος: Μυστήριο
Διάρκεια: 2 ώρες

Κατά την γνώμη μου η ταινία αυτή προσφέρει ένα φαντασμαγορικό θέαμα, είναι η καλύτερη πρόταση για να την παρακολουθήσει κάποιος που αγαπά την περιπέτεια και την δράση. Όλοι οι ηθοποιοί εκτελούν με τον καλύτερο τρόπο τους ρόλους τους και τα σπέσιαλ εφέ κόβουν την ανάσα του θεατή.

Μαρία Τριανταφυλλίδου,
Γ΄1 Γυμνασίου

LA CHANDELEUR

Η Υπαπαντή τού Χριστού στη Γαλλία ονομάζεται Chandeleur και γιορτάζεται στις 2 Φεβρουαρίου με έναν ιδιαίτερο τρόπο.

Κάθε χρόνο λοιπόν αυτή την ημέρα, κατά την παράδοση, σε κάθε σπίτι της Γαλλίας αναβιώνει το έθιμο της παρασκευής κρέπας.

Η παράδοση αυτή έχει τις αναφορές της σ'έναν παλιό μύθο, σύμφωνα με τον οποίο, εάν την ημέρα της Chandeleur δεν γίνονταν κρέπες, η σοδειά του σιταριού όλης της χρονιάς θα καταστρεφόταν.

Η ετοιμασία της κρέπας ακολουθεί και ένα ακόμη έθιμο, αυτό του χρυσού νομίσματος. Οι άνθρωποι στα χωριά γύριζαν στον αέρα την πρώτη κρέπα με το δεξί τους χέρι, ενώ στο αριστερό κρατούσαν ένα χρυσό νόμισμα. Κατόπιν, τύλιγαν το νόμισμα μέσα στην κρέπα, πριν αυτή περάσει τελετουργικά από όλη την οικογένεια και καταλήξει στο δωμάτιο, σε ντουλάπι του οποίου θα φυ-

λαγόταν μέχρι την επόμενη χρονιά. Κρατούσαν έτσι, ό,τι απέμενε από την κρέπα της προηγούμενης χρονιάς, προκειμένου να δώσουν το χρυσό νόμισμα στον πρώτο φτωχό που θα ερχόταν στο σπίτι τους. Αν όλα τα παραπάνω τηρούνταν, η οικογένεια θα είχε σίγουρα τύχη, για όλη τη χρονιά.

Date de la Chandeleur: le 2 février. Le jour de la Chandeleur est aussi le jour de la crêpe.

Selon une vieille légende, si ce jour-là on ne faisait pas de crêpes, la récolte du blé, tout au long de l'année, serait détruite.

Les crêpes sont un repas très populaire au niveau mondial. Plus répandu est en Espagne, en France, en Grèce, en Irlande, au Brésil, en Italie et en Angleterre.

**Παύλος Ανέστος,
Α΄1 Λυκείου**

Sondage à la première classe du lycée.

Parmi les 44 enfants,

**57,4%
sont
pour les
crêpes
sucrées**

**42,6%
sont
pour les
crêpes
salées**

LE ROYAL DE LUXE

Royal de luxe est une compagnie de théâtre de rue française, fondée en 1979, à Aix-en-Provence par Jean-Luc Courcoult, Véronique Loève et Didier Gallot-Lavallée. Elle est installée à Nantes depuis 1989. Eux, ils pensaient qu'il est plus facile de toucher le public en dehors,

plutôt que dans une salle. Leur propos est d'impressionner le public, notamment par le détournement d'objets et le recours au gigantisme. Ils donnent beaucoup d'importance à la culture urbaine et aux objets de la vie moderne et quotidienne. Parmi les créations les plus connues

de Royal de luxe par le grand public, on peut citer la Saga des Géants.

To Royal De Luxe είναι μια γαλλική θεατρική ομάδα του δρόμου, ιδρύθηκε το 1979 στο Aix-en-Provence από τον Jean-Luc Courcoult, την Veronique Loeve και

La saga des géants

Didier Gallot-Lavalle. Η ομάδα εγκαταστάθηκε στη Nantes από το 1989. Εκείνοι πίστευαν ότι είναι πιο εύκολο να αγγίξουν το κοινό έξω παρά μέσα σε μια αίθουσα. Ο σκοπός τους είναι να εντυπωσιάσουν το κοινό κυρίως με την μετακίνηση αντικειμένων και την προσφυγή στον γιγαντισμό. Δίνουν μεγάλη σημασία στην αστική νοοτροπία και στα πράγματα της καθημερινής ζωής. Ανάμεσα στις δημιουργίες τους, τα πιο γνωστά έργα

La Vielle Géante

του Royal de Luxe είναι La saga des géants.

Το Royal de Luxe είναι ένα πολύ εντυπωσιακό και ενδιαφέρον θέαμα!!! Δυστυχώς μια τέτοια θεατρική ομάδα δεν υπάρχει στην Ελλάδα. Είναι κάτι πολύ παράξενο για εμάς να βλέπουμε γιγάντιες μαριονέτες!

Έλινα Δουλαβέρη,
Α'1 Λυκείου

Συχαίρουμε τον μαθητή μας, **Κωνσταντίνο Κοψίνη** ο οποίος βραβεύτηκε από τη Μαθηματική Εταιρεία 2 φορές, αφενός για το διαγωνισμό **"Ευκλείδης 2017"** και αφετέρου για τη διάκρισή του στην Εθνική Μαθηματική Ολυμπιάδα **"ο Αρχιμήδης"**.

Φωτογραφία εξωφύλλου:
Αγαπητίδη Αγγελική, Α'1 Γυμνασίου

Φωτογραφία οπισθοφύλλου:
Αλεξίου Άννα, Β'1 Γυμνασίου

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Μετάφρασης

Στον διαγωνισμό διακρίθηκαν με έπαινο οι μαθητριάς μας.

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ
"Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ"
Εθ. Βενιζέλου 128, Ηλιούπολη
τηλ. 210 99 15 449

Υπεύθυνη Σύνταξης:
Βασιλική Μπιλάλη, Φιλολόγος

Συντακτική Ομάδα:
Ναυσικά Παππά,
Καθηγήτρια Πληροφορικής
Μαθητές και Μαθήτριες
του σχολείου

Δημιουργικό - Εκτύπωση:
Λυχνία Α.Ε. • τηλ. 210 3410436
www.lyhnia.com

